

tat, der var afvigende fra den gjorte Indstilling. Imidlertid troer jeg dog, at der i andre Henseender er Grund til at yttre nogle faa Ord om den 6te Antegnelsespost under Nr. 17, fordi den der foreslaaede Beslutning i een Henseende er forskjellig fra alle de andre, idet den kan komme til at udøve en ikke ringe Indflydelse paa en Mands Skjæbne. Det er ikke en allerede passeret Udgift, som vi billig, men det er en Foranstaltning, som maaskee kan blive af en ikke ringe Vigtighed for den Paaagjældende, hvortil vi opfordre Regjeringen. Det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt, naar denne Foranstaltning udføres, at det da skeer paa den Naade, at Rigsdagen vil kunne sættes istand til fuldkommen at dømme om det hele Forhold, Noget, som uagtelig bedst vil skee, naar den Pension, hvorom der er Tale, kunde blive ordnet ved en særlig Lov. Jeg skal tillade mig at minde om, at General Rømer ved sin Entledigelse blev ved kongelig Resolution tillagt 5,100 Rbd. aarlig i Pension, „under Forbehold af Revision efter Rigsforjamlingens Forhandling af Pensionensloven“ samt derhos „fremdeles fri Afbenyttelse af den ham indrømmede Beboelsesleilighed i Palatiet i Kalleboderne“. Den da forsamlede Rigsforjamling's Forhandlinger førte til at optage den Bestemmelse i Grundloven, at, indtil Pensionensloven udkom, skulde enhver Embedsmand, som afgik inden den Tid, erholde Pension efter de hidtil fulgte Regler, og, da Rigsdagen i 1850 forhandlede om forskjellige Pensioner, som man antog at være satte for høit, eller over det Maximum, som man vilde indrømme, stillede derfor ogsaa de af Folkethingets Medlemmer, som havde gjort særlige Indstillinger i saa Henseende, General Rømers heromhandlede Pension aldeles ved Siden af andre Embedsmænds, der vare udtraadte af den høiere Statstjeneste i 1848, og med stor Stemmesleerhed forkastede man her i Thinget en Indstilling, som var fremkommen

fra disse Rigsdagsmand om, at denne Pension skulde nedfattes fra 5,100 Rbd. til 4000 Rbd., idet man anerkjendte, at den Paaagjældende stod i den samme Stilling som lignende Pensionister.

Jeg skal derhos tillade mig at fremhæve de factiske Forhold, som senere ere indtraadte, og som, naar man gaar ind paa at revidere denne Pension, vilde føre til en Forøgelse af det Pengeløb, som den Paaagjældende nu oppebærer. Det er nemlig bekjendt, at ved en Højesteretsdom er der tilstaaet Pension af 2000 Rbd. paa 5 Rixpenge, som i sin Tid ikke vare indbefattede under den Pension, som blev tilstaaet General Rømer. Det er maaskee heller ikke ubekjendt, at, uagtet der ved den anførte Kongelige Resolution, hvorved hans Pension blev fastsat, udtrykkelig blev tillagt ham aldeles fri Afbenyttelse af den ham indrømmede Beboelsesleilighed i Palatiet ved Kalleboderne, er dette Gode, som saaledes udtrykkelig tilfaldes ham ved en Kongelig Resolution, senere frataget ham. Den Pension han for Dødelikket nyder, er derfor ingenlunde saa høi, som den fra først af blev fastsat. Den Paaagjældende vil naturligviis ikke gjøre mindste Fordring paa en Forhøielse af sin Pension; han erkjender med Paaastjennelse navnlig med Hensyn til Udtryk, der tidligere ere brugte her i Folkethinget, at det paa ingen Naade er en „ringe“ Pension; men, naar man ikke kan miskjende, at den Beslutning, vi her tage, kan medføre en vis Art af Uengselighed for en mulig Formindstelse af den Paaagjældendes Indtægter, troer jeg, det er ganske rigtigt at fremhæve, at denne Beslutning er af en aldeles for mel Natur, at man ikke derved udtaler sig for et bestemt Resultat, at den kun gaar ud paa en Revision, og at det synes at være ønskeligt, at Revisionen foretages paa en saadan Naade, at de særlige Forhold, som her ere tilstede, derved komme under behørig Overveielse.